

Varga Árpád: A Nap a fejünk fölött

Minden emberben egy közös
volt és van és lesz, s ez örök:
jelesül a Nap
a fejünk fölött.

Napvilági derült pompa
színt hoz nekünk, nem talonba
tett – égő virág,
földi földogma.

Mit kezdhethetnénk, ó, nélküle?
Fénye ugye nem évül el?
De bizony, sajnós!
A jövőnk harcos!

Minden nappalt követ éjjel,
minden árnyból szülhet fénnyel
örömet nekünk;
Napunkkal kelünk...

Őt látta, ki élt száz éve,
neki fohászkodta félve
óhaját, baját
múltni remélve,

s lett így élet őre, jött ő:
melegséggel szívbe szökő
ugyanez a Nap
a fejünk fölött.

(Pápa, 2015 tavaszán)